

MITT AFRIKA ØYENTYR

En reise på landeveien i Afrika kan på ingen måte sammenliknes med mine vanlige charterreiser til Syden. Her er ingen bamseklubb, svenske reiseledere eller happy sangria hour. Her er livet beinharde realiteter. Min reiseopplevelse fortonet seg som 10 dager med massive inntrykk av dagliglivet i Vest Afrika. Foto: Erik og Jarle

Før reisen

I flere måneder hadde jeg sett frem til denne turen. 10 dager på landeveien, med flotte steder, strender og eksotiske opplevelser. Ghana, Benin, Togo og Elfenbenskysten. Fattigdom, ja visst, men en tur spekket med flotte og positive opplevelser skulle det bli. Vaksiner ble tatt, malariakuren begynte, og magen skulle holdes i sjakk med en vidunderkur innkjøpt for den nette sum av 400 kroner. Alt var fryd og gammen, inntil mine foreldre ringte og ba meg lese på UDs sine sider for offisielle reiseråd. Det er nemlig to land man anbefaler at man ikke reiser til i Afrika: Somalia, og, ja du gjettet riktig, Elfenbenskysten. Begge land preget av borgerkrig, indre stridigheter, oppløsning, og kriminalitet. Plutselig fortonet reisen seg som litt vel spennende for en trygghetssøkende gutt/mann fra landet som har vunnet 7 rette i gulletto.

Ghana

Betryggende ord fra Jarle, som har reist i andre land med et dårlig rykte (les: Tsjad, Kongo, Somaliland, Eritrea, Sudan med mer), gjorde at nervene ikke var helt i høyspenn da flyet landet på Accra International fredag 28. september. Første møte med lokalt øl på flyplasskafeen og et kjærkommet møte med Betsy satte standarden for besøket allerede de første timene. Vi overnattet på Ians Pitstop før vi grytidlig neste morgen satte kursen for Togo, et land man knapt har hørt om.

Togo

Lørdag ettermiddag entret vi Togo etter et par timers grensearbeid. Mye papirer og stempler skulle ordnes, og afrikansk byråkrati er ikke særlig bedre enn det norske. Lome, hovedstaden i Togo, ligger rett ved grensen og kunne vært en fantastisk idyll: flotte strender, en vakker strandpromenade og flotte hoteller. Men skinnet bedrar. I dette herjede landet florerer fattigdom og forfall. For bare to år siden var det store opptøyer i byen med mange hundre drept som resultat. Etter en kaotisk kjøretur gjennom denne byen endte vi opp på Chez Alice, et hyggelig overnattingssted drevet av en gammel dame fra Sveits. Godt øl, god mat og bucket shower gjorde dette til et trivelig opphold bortsett fra lite søvn. En morgentur på stranden dagen etterpå viste oss at manglende sanitæranlegg ikke er noe problem så lenge man har en strand.

Benin

Dagen etter satte vi kursen for Benin. Enda et land ikke mange har hørt særlig til eller fra, men som har fostret en megakjendis i Angelica Kidjo. Som Togo er dette en potensiell perle, men som preges av mye fattigdom, men er allikevel langt mer velordnet enn Togo. Dette er mopedistenes hjemland, og trafikken er et stort kaos av mopeder og vespaer i ulike former og fasonger. Det er heller ikke grenser for hvor mange som kan sitte på en moped. Her er hele familien med på tur, og mor som sitter bakerst har gjerne et spedbarn på ryggen. Her kjørte vi et stykke langs kysten før vi satte kursen nordover mot Abumey, en historisk by med ruiner etter et av Vest Afrikas største kongedømmer. Byen står på Unescos liste over verneverdige historiske minnesmerker. Her fant vi et motell, og Jarle fikk sove i bilen på parkeringsplassen. Som eneste gjester fikk vi god behandling og jeg begynte å komme inn i et normalt søvnmønster.

På campen vår manglet det ikke på besøkende

Jarle fikk intervjuet nok et barn til boken sin, med god hjelp av en hyggelig engelsklærer

Manglende sanitæranlegg ikke er noe problem så lenge man har en strand.

Besøket på rektorens kontor gjorde et uutslettelig inntrykk

Dagen etterpå besøkte vi en skole, hvor besøket på rektorens kontor gjorde et uutslettelig inntrykk. Jarle fikk intervjuet nok et barn til boken sin, med god hjelp av en hyggelig engelsklærer som også inviterte oss hjem. Så gikk turen tilbake til Togo. Gjennom den mest øde grenseovergang jeg noensinne har sett, la vi ut på en vei som selv afrikanerne sa var dårlig. Og det var den, men Betsy viste seg fra sin beste side og fikk oss vel frem til bushcampen.

Togo

Bushcampen, som egentlig ikke kvalifiserer til denne hedersbetegnelsen, fant sted ved en kirke. Til tross for at dette var et øde sted, manglet det ikke på besøkende. Hyggelige landsbymennesker kom stadig vekk innom, og jeg fikk spilt litt fotball med barna. Til tross for begrensede franskkunnskaper er jo fotball et universelt språk, og vi hadde et fantastisk opphold ved kirken. Dessverre var det en landsbybeboer som hadde dødd, og minnestunden fant sted på natten. Dette ble "feiret" med høy musikk fra kl 0130 til 0600. Lite søvn med andre ord...

Etter en morgen hvor vi tok farvel med landsbybeboerne, bar det videre til Lome. Her måtte vi finne Ghana ambassaden for å skaffe visum til undertegnede. Ikke noe problem med 400 CFA og en villig mopedist som tok oss trygt frem. Visumet ble ikke klart før dagen etterpå, så vi måtte bli enda en natt i Togo. Etter en runde i byen fant vi frem til et luksushotell med et flott svømmebasseng. Dusj og noen timer i bassenget smakte godt etter et par dager i en svett bil. En liten øy av luksus i et hav av fattigdom.

Ghana, Accra

Dagen etter var visum i boks, og vi satte nesene tilbake mot Ghana. Her roamet telefonen igjen etter fire dager uten dekning. Bekymrede SMS ble besvart med at vi var i live og ved godt mot. Vel tilbake hos Ian, dro vi rett på den lokale sportsbaren for å se champions league. Dessverre (?) viste de ikke Rosenborg, men derimot fikk vi en god opplevelse med god mat, rike ghanesere og ikke minst god fotball.

Ghana, Kokrobite

Men det var jo beach vi skulle ha. Dager i bil i stekende sol, skulle nå bli dager i stekende sol på Kokrobite Beach. Etter en kort tur ut av hektiske Accra kom vi frem til BigMilly, en campingplass drevet av en engelsk dame gift med en rastafarianer fra Ghana. En fantastisk beliggenhet

Benin er mopedistenes hjemland

kombinert med hyggelige mennesker og god mat gjorde at her følte vi oss vel. Dessverre var ikke været helt med oss, men en øl og jäger på stranden smaker like godt i overskyet vær som i solen.

Her fikk Jarle igjen møtt Aischa, en flyktning fra Sierra Leone og hennes datter Rebecca. Aischa prøver å skape seg et liv med manikyr og pedikyr, og med hjelp fra godvilje prosjektet er en egen butikk i skrivende stund under oppbygging. Hennes historie som flyktning er sterke saker. Hennes liv og skjebne oppsummerer mye av det inntrykket jeg sitter med fra Afrika: sterke historier med håpløshet og fattigdom, men også med optimisme og håp om en bedre fremtid.

Ghana, Butre

Etter to dager i Kokrobite måtte vi begynne ferden vestover mot Elfenbenskysten. Etter en vanvittig lang tur som tok oss steder jeg aldri hadde trodd jeg skulle oppleve, endte vi i en liten fiskerlandsby som het Butre. Her er det en camping drevet av svenske Theresa. Et yndet sted for backpackere og hjelpearbeidere med en fantastisk strand og fred og ro. Vi kom frem rett før kjøkkenet stengte, fikk servert cheeseburgere og øl, og morgenen etter skinte solen. Følelsen av å være i paradiset var helt reell. Etter frokost, bad og sol kom regnet igjen. Da var det bare å pakke sakene og sette turen mot grensen.

Elfenbenskysten, Assini

Elfenbenskysten, et land i sterkt forfall etter borg-erkrig og økonomisk kollaps, bærer fremdeles preg av tidligere storhet. Her er det gode veier, elektrisitet til alle, og et avansert jordbruk. Etter en rask grensepassering, og 10 politikontroller kom vi frem til de rike ivorianernes lekeplass: Assini, byen som i følge Lonely Planet ikke har noe med Afrika å gjøre. En påstand som vi begge var helt uenige: rikdom og ordnete forhold er også en del av Afrika, selv om den er liten. For et fantastisk sted dette kunne vært for turister fra Norge, men strenge advarsler fra norske myndigheter setter en effektiv stopper for dette stedet å komme i Star Tours katalog.

Elfenbenskysten, Abidjan

Etter en god natts søvn i gode senger, en tur i poolen, en runde med bordtennis, og en pizza lunsj, la vi ut på min siste etappe på Cape2Cape. Kun 10 mil inn til Abidjan, hvor vi bl.a. kjørte gjennom Grand Bassam, enda et kjent turiststed i dette landet. Dessverre var også her turistene skremt hjem. Abidjan er en storby med nesten like mange mennesker som hele Norge. En afrikansk metropol med skyskrapere og shopping er nå dessverre forfalt til et relativt lovløst sted hvor kriminalitet flourer. Vi får håpe at ting ordner seg i dette landet etter hvert, da skal vi tilbake. Her er det mye å oppleve.

Abidjan markerte slutten på mitt Afrika eventyr. Å kalle dette et eventyr er ingen overdrivelse. Å få muligheten til å oppleve så mye på 10 dager er et privilegium. Det største inntrykket gjorde alle menneskene vi møtte: hyggelige, vennlige, åpne, nysgjerrige og gjestfrie. Latter og smil, glede og optimisme. Stolte mennesker som gjør sitt beste for at besøkende skal føle seg velkomne. Vi opplevde ingen episoder som var ubehagelige og som jeg ble advart mot i Norge. Jeg kan på det tryggeste anbefale en reise til Afrika. I tillegg til enorme opplevelser får man sett sitt eget liv og tilværelse i perspektiv.

Jeg takker Jarle for fantastisk reiseledelse og -følge, og bøyer meg i støvet av beundring for det prosjektet han nå gjennomfører. Lykke til videre.

